

En favor del Fòrum dels Convergents Sobiranistes

Trobo molt encertada la vostra iniciativa, i vull manifestar-hi la meua adhesió. Sembla que ja n'hi ha ben bé prou d'indefinicions i de mitges tintes. La política basada en el "sí, però no, però potser sí, però finalment no", que sembla justificar-se per pragmatisme, no condueix a res bo: a la llarga produeix només confusió i, el que és pitjor, desànim col·lectiu. De què serveix, posem per cas, pagar l'alt preu polític de dues lleis de normalització lingüística, i després negar-se tossudament a aplicar-les perquè "ara no toca"?

Catalunya està avui en un dels moments més baixos de la seva història recent, no solament per la subordinació clara del nostre govern a les forces espanyolistes - de dins i de fora -, sinó pel cansament i la manca de resposta ciutadana davant les agressions: el conformisme polític, el retrocés clar de la llengua i de les formes culturals pròpies s'han instal·lat entre nosaltres. Quan en Duran Lleida diu que per a molta gent els nivells actuals d'autogovern ja són suficients, detecta bé el problema, però hi dona una pèssima solució.

Cal tornar la il·lusió a la gent, i això només pot sorgir d'un lideratge clar i d'un projecte entenedor i no excessivament complicat en la formulació bàsica: dir que som una nació vol dir que tenim unes especificitats pròpies, culturals, econòmiques i polítiques, que fan que els nostres problemes siguin també específics, com específiques han de ser les solucions.

Per a això ens calen dues coses: tenir la nostra pròpia eina de govern sense interferències exteriors i poder tenir un tracte d'igual a igual amb les altres nacions: no podem resignar-nos a ser menys que Holanda o que Dinamarca, per esmentar països de dimensions anàlogues a les del nostre: "Volem jugar a Europa, a primera divisió".

Probablement la paraula sobirania es presta a confusions: en un d'aquests exercicis a què tan afeccionats som els catalans, fa una mica més d'un any es va editar un volum col·lectiu, força gros, sobre el tema del sobiranisme. I bé, en comptes d'anar a l'arrel del problema, la major part dels col·laboradors es van llançar pel camí de les disquisicions teòriques, en compte de dir una cosa tan senzilla com ara "nosaltres, com els altres". Amb perdó per la comparació, em recorda les disquisicions que feien els franquistes sobre el terme "democràcia" en comptes d'acceptar-la simplement.

Dic això perquè em sembla que seria bo d'incidir més en el significat - i millor si fos a través d'un eslògan - que no pas en el mot.

Aportació al Fòrum, 25.11.2000